

egentlig ikke medføre Tab for Staten. Det er jo ikke en Tilskudslovgivning, vi her er ude for, det er en Laanelovgivning. Og hvis Lovene ikke medfører Tab dernede, naar de bliver forstandigt administrerede, hvorfor i Alverden skulde vi da ikke kunne magte en lignende Lovgivning for den øvrige Del af Kongeriget? Jeg forstaaer ikke Afvisningen deraf. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister her fra Tingets Talerstol gentog, hvad han sagde i Folketinget, at ved disse Love skulde der ikke skabes et Præcedens for en lignende Lovgivning for det øvrige Kongerige. Jeg mener ikke, det er et Standpunkt, der er Hold i. Jeg vil i denne Forbindelse udtale min Glæde over, at det under Behandlingen i Folketinget lykkedes at faa indsat en Bestemmelse, der tager Sigte ogsaa paa Arbejderne, og jeg kan give den ærede socialdemokratiske Ordfører Medhold i, at man kunde nok have spenderet noget mere end den ene Million.

En anden Bemærkning, jeg kunde have Lyst til at gøre med Hensyn til disse Lovforslag, er denne — og den bliver nærmest en Kompliment til det høje Folketing —, at der er arbejdet meget hurtigt i denne Sag. Vi har her to Lovforslag, hvis Gang gennem Rigsdagen ikke en Gang har strakt sig over en Maaned; det er en hurtig Behandling. Jeg maa føje til, at det desværre er sjældent, man kan komme med den Kompliment. Nu er Forholdet jo ogsaa dette, at Situationen krævede Hjelpeforanstaltninger, der hurtigt blev gennemført, men det er sandelig ikke frit for, at den politiske Situation i mangfoldige Tilfælde har krævet meget hurtigt Arbejde i Rigsdagen, uden at dette er blevet effektueret. Jeg kan minde om den Sendrægtighed, hvormed den daværende Opposition behandlede de to Lovforslag, den socialdemokratiske Regering forelagde i Efteraaret 1924 om Midler til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, Lovforslag, som først efter Maaneders Behandling kom til endelig Vedtagelse og da i en højst forringet Skikkelse. Her er der altsaa, det gentager jeg, handlet paaskønnelsesværdigt hurtigt. Naar jeg har ønsket at sige dette, er det for kraftigt at sætte en Streg under, at en saadan hurtig Behandling af Lovforslag, der vedrører Sønderjylland, forpligter den høje Rigsdag til mere intenst Arbejde i mangfoldige Tilfælde end det, der finder Sted herinde. Ikke mindst bør et saadant kræves af Hensyn til Rigsdagens eget Vel. Jeg gentager, hvad jeg flere Gange har sagt fra denne Talerstol, at vi gør vel i paa Rigsdagen at lægge Øret til Jorden og lytte. Den Mistemning overfor Rigsdagen, som utvivl-

somt findes i vide Kredse, og efter mine Begreber med allerstørste Ret, skal vi vogte os for at faa øget; det kunde blive Rigsdagen en dyr Historie.

Endelig vil jeg gerne gøre en Bemærkning om noget, som vistnok den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa. Det er dette, at Administrationen af disse Love nu maa blive forstandig, at der ved Laangivningen tages Hensyn til, at denne ikke medfører en Opjobning af Jordprisen, en Overkapitalisering af Ejendommene, for saa hjælper vi i Virkeligheden kun Sønderjyderne fra Dynen i Halmen, og det var jo ikke Meningen.

Under Behandlingen i Folketinget kom der et Synspunkt frem, som jeg ikke har hørt fremsat her af de foregaaende Talere, men som jeg synes nok er værd at tage med i Betragtningen af disse Forhold. Der blev talt om et S sammenspil mellem dem, der skal administrere disse Love, og dem, der er sat i Spidsen for Administrationen af den frivillige Indsamling til Landeværnet. Der blev talt om, at det offentlige Initiativ og det private Initiativ burde finde hinanden, og endelig blev der nævnt dette, at som tredje Faktor i dette S sammenspil burde Jordlovsudvalget indtræde. Jeg tror, det var overmaade heldigt for Udviklingen i Sønderjylland, om et saadant S sammenspil kunde finde Sted. Tidligere Folketingsmand H. P. Hanssen har ved flere Lejligheder meget kraftigt fremhævet Ønskeligheden af at skabe et levende Læbælte langs den nye Grænse, et Læbælte af smaa Hjem, besat af danske Mænd. Nu er det jo meget stærkt fremme, siden den frivillige Indsamling har taget Fart, at det, Sønderjyderne beder Borgerne i det øvrige Kongerige om, ikke indskrænker sig til Pengene alene, men ogsaa omfatter de levende Mennesker. Det hænger ganske naturligt sammen med, at Sønderjylland i den første Tid efter Afstaaelsen til Tyskland blev affolket paa Grund af de unges Udvandring. Noget, jeg ogsaa gerne vil pege paa med Hensyn til et saadant levende Læbælte, hvis Betydning jeg regner for overordentlig stor og, lad mig føje til, fuldkommen betryggende for, at Grænsen ingen Sinde mere kan blive flyttet, er, at der efter min Mening maa stilles den absolutte Betingelse til en saadan Udstykning, at de Brug, der oprettes, udelukkende oprettes efter Jordlovene af 1919. Her kan vi ikke have det Baade-Og, som de ellers holder saa stærkt paa i Sønderjylland: at man skal kunne købe Jord baade efter den gamle og efter den nye Husmandslov, hvis jeg maa bruge de Benævnelser. Hvis der her skal